

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κι' είκοσιον μετροῦντες χρόνον
έδρεύμεν' στήν γῆν τῶν Παρθενώνων.

Χῦλα κι' ἔνακτος δεκατρία,
δρᾶσις καὶ θερμῇ φιλοπατρία.

'Ιουνίου πρώτη
καὶ πολέμων κρότοι.

Χῦλα διακόσια πενήντα κι' ἔνιά,
πάλι τὸν Ἀρη κυττῶ τὸν φονῆ.

**Μὲ παιδίνας χαρμοσύνους
γχά τοὺς δρό τοὺς Κωνσταντένους.**

Διὸς Κωνσταντίνου σήμερα φτερόνουν τὸ γένος,
ἔνας ποὺ ζῇ προσκυνήτος κι' ἔνας μαρμαριώμενος.
Καὶ σήμαντρο χαριμόσυνο
καλεῖ γχά τὸ μνημόσυνο
τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ παληροῦ, ποὺ τὸν δοξάζουν θρύλοι
κι' ἀθάνατη μᾶς ἀρῆσ τοῦ Ρωμανοῦ τὴν Πύλη.

Διὸς Κωνσταντίνους τραγουδοῦν Λαός, Στρατοί καὶ Στόλοι,
τὸν ἔνα, ποὺ μαρμάρωσε μᾶδ' μέρα μὲς στήν Πόλι,
τὸν ἄλλον, ποὺ ζωτάνεψαν καὶ μάρμαρα σιμά του,
ποὺ σὰν πουρούλισμα πουλιού μοιάζει τὸ περασμά του,
κι' ἐκδικητῆς ἐπέταξε μὲς στῆς στλαβῆς τὸν θρήνο
γχ' αὐτόν, ποὺ μνημονεύεται στὸν Ἀγιο Κωνσταντίνο.

Χαρά' στον, ποὺ μαρμάρωσε μὲ τὸ σπαθὶ 'στὸ κέρι
κι' ἐφύσησε πνοὴ ζωῆς σὲ πεθαμένα μέρη.
Χαρά καὶ στὸν ἑδικητή,
ποὺ τοῦ φωνάζουν Στρατοί:
χλιδαῖς φοραῖς σπολλάτη σου.

Σοὶ στρώνουν δάφνινα κλαδιά,
κι' ἔχεις τοῦ γένους τὴν καρδιὰ
ἀτίμιτο Παλάτι σου.

Διὸς Κωνσταντίνους τραγουδοῦν σὲ ξέραις κι' ἀκρογιάλια,
κι' οἱ διὸς πετοῦν μὲ τὸν Αἴτο, πούλει τὰ διὸς κεφάλια,
καὶ στήνουν ἄγαλμα τρανὸν
μαρμαροσκαλισμένο
σὲ Κωνσταντίνο ζωντανὸν
καὶ σὲ μαρμαρώμενο.

**Φασουλής καὶ Περικλέτος,
οἱ καθένας γέτος σκέτος.**

A.

Φ.—Λοιπὸν ἀρχίνα, Περικλῆ, νὰ ψάλῃς τὴν Εἰρήνη,
δοῦν τὸ πᾶν λαμπτύνει.
Ψάλε την τὴν περίκλλη, ψάλε την τὴν μαριόλα,
δοῦν πόδες χάριν της πολλοῖ.

σὲ Δρσι καὶ σ' Ανατολὴ¹
ἐτίναξαν τὰ κώλα.

· Η μοίρα μας δουλεύει
κι' Εἰρήνη βασιλεύει
ἐκπολιτιστική.

Χαρά ποι τὴν ἐπήρα
κι' ἐκούρδιστος τὴν λύρα
στήν Προκαταρκτική.

Εἰρήνη τιμημένη
καὶ λευκοφορεμένη,
πεντάμορφη, πανόρηα.

Σὺ τώρα κατανγάζεις
καὶ κάθε λύπη βγάζεις
καὶ κάθε στενοχώρια.

Εἰρήνη τοῦ Λονδίνου,
κατόπιν τόσου θρήνου
ποιὸς δὲν σε τραγουδεῖ;

Πλαντού γιὰ σε χαρὰ
καὶ δ' κόσμος λαχταρῷ
τὴν χάρι σου νὰ δῃ.

Φίλε Περικλέτο,
ποῦ μὲ γνῶνσιν κρίνεις,
κύνταξε μπαλέτο
πηδηκτῆς Εἰρήνης.

"Ελα' στά σωστά σου
καὶ δλα τέρματα σου
κρέμαστα στὸ δάφνι.

Ψάλε τὴν Εἰρήνη,
ποῦ τὸ πᾶν φαιδρόνει
καὶ δὲν δὲν ὑπεγράψῃ.

Εἰρήνη περιπλόθιος καὶ μὲ καρποὺς πλουσίους:
Γκόντεμι δ Γκρεῦ φώναξε πρὸς τοὺς πληρεξουσίους,
η̄ θὰ τὴν υπογάψετε, τοὺς εἰπε, πέφα πέρα,
ἀλλοιῶς δ γέρο διάβολος σᾶς πέρνει τὸν πατέρα.

Κι' ἔκεινοι τότε ἐβάλανε νερό μὲς στὸ κραοῖ
καὶ πάντες τὴν ὑπέγραψαν ἀμέσως καὶ δύος δ πως,
καὶ δ Γκρεῦ Περικλέτο μουν, τὸν εἴπε μὲλ μερσί,
καὶ δὲν ἐπῆγε κοντουρδοῦ τοῦ καθενὸς δ κόπος.

Καὶ μετὰ βάσανα πολλὰ
μείναιμε σὰν προτήτερα,
καὶ ἐπέρασαν αὐτοὶ καλά,
καὶ ἔμεις πολὺ καλλίτερα.

Εἰρήνη, ποῦνα τέσγια,
Εἰρήνη, μιό κάρο,
ποῦ κάνει γιὰ τὸ κάρρο
τοῦ κυνοκιόνου μπόγια.

Διάσημος Εἰρήνη,
δητως Ιστορική,
ποῦ πιθανὸν νό μείη
καὶ προκαταρκτική.

Εἰρήνη, ποῦνα τέλλα,
Εἰρήνη μιά χαρά,

ποῦ βάροδ' ἀπὸ φουρνέλα
φωνάζει γοερά.

Εἰρήνη μ' ἔνα χάλι
κοιλάδος θρηνωδούσης,
Εἰρήνη μὲ κεφάλι
τρομακτικῆς Μεδούσης.

Εἰρήνη τῆς ἀνάγκης μὲ χλιὰ δρό στανῆ,
Εἰρήνη κολλημένη ὄτονδ' Αρη τὸν φονιά.

Κι' ἀντὶ περιστεράκι
χιονάτο νὰ φανῇ,
κρόσει φρικτὸ κοράκι
γιὰ σάρκ' ἀνήρωπανή.

Εἰρήνη, ποῦ γεμίζει μὲ γύνος τὸν δέρα,
Εἰρήνη, ποῦ μεγάλα καλά βυσσοδομεῖ,
ποῦ φεύγει καὶ δ Σκουλούδης ἀπὸ τὴν Εγγλιτέρα
δίχως νὰ συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ Νιξαμῆ.

Εἰρήνη, βρέ ζευςέκι,
τοῦ κόσμου συφορέλα,
καὶ δ Στόλος ξαναστέκει
μπροστά στὰ Δαρδανέλια.

Εἰρήνη μεγάλη,
ποῦ οίχει μπαρούτι,
ποῦ πολεμοὶ καὶ δλλοὶ^ι
θὰ βγοῦν ἀπὸ τούτη.

Εἰρήνη, ποῦ βρόντοι βροντοῦν σμερδαλέοι
σε πένθους κλαυσθμόνα,
Εἰρήνη, ποῦ λέει:
τὸ ξίφος ἀκόντια.

Εἰρήνη μὲ φούρια...
καθεὶς δὲς τὴν κλάψῃ...
Εἰρήνη καινούρια,
φωτιὰ νὰ τὴν κάψῃ.

Εἰρήνη, ποῦ συγκρούσεις ἀκούω' στὰ Παγγαῖα
μαζὶ μὲ τὸν Βουλγάρον,
τὸνς προσφίλεις μας γλάρους,
ποῦ θέλουνε "δικά των καὶ δλα" μας τάναγκατα.

Εἰρήνη, ποῦ σαλπίζει κατὰ συμμάχων τε,
Εἰρήνη, ποῦ καὶ δ Γκέσωρ ἔκεινος παραιτεῖται,
δ Γκέσωρ δ φιλέληη, δ τῆς Εἰρήνης στύλος
καὶ τοῦ Δευτέρη φύλος,

Κι' ἔρχονται λένε τώρα
μὲ μιά μεγάλη φόρα
Γεννάδειρ καὶ Δάνειφ.

Ποῦ ξέρεις, πατριώτη,
πῶς σύμμαχοι μας πρῶτοι
εἰν' ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἀνευ.

Συνάντησις Συμμαχεκή
και είλευρενώς αδελφική.

Ο φιλέλλην παραιτήθη
κι' δ' Λευτέρης έλυτήθη,
ποῦ μ' ἀγάπη τραγουδοῦσε γιὰ τὸν Γκέσωφ ὅλοένα:
μάγια μούνεις καμωμένα
καὶ τελλαίνομαι γιὰ σένα.

Τὸν Γκέσωφ τὸν ἀγάπησα στὸν Πρωθυπουργιλίκι,
κι' ἤτανε φίλος λατρευτός,
καὶ μ' ἔλεγε συγνά κι' αὐτὸς
τῆς γούνας του μανίκι.

Μιὰ μέρα, ποῦ προσκάλεσε στὴν Σόφια του κι' ἐμένα,
Γκέσωφ, τοῦ λέω, νὰ σοῦ πά,
Γκέσωφ, τοῦ λέω, σ' ἀγαπῶ,
τελλαίνομαι γιὰ σένα.

Απὸ τὸ χεῖρι μ' ἄρπαξε, μ' ἔφιλησε στὰ χεῖλη,
καὶ μούτε μὲ γίνεκελ φανῆ:
δ. π. Λευτέρη, κι' ἄν γενῆ,
θέμαστε πάντα φίλοι,

Καὶ τώρα, ποῦ θὰ κάνναμε ξανά συνομιλία,
μ' ἀδίνει μόνο κι' ὄρφανό,
εγ' ὄμως δὲν τὴν λησμονῶ
τοῦ Γκέσωφ τὴν φίλα.

B.

Π.— Εἰρήνη μὲ μαχαίρι
καὶ μ' δπλο ἑρφαντόνει
κι' ἀγρία μᾶς κυττᾶ.

Εἰρήνης περιστέρι
ἀπάνω σὲ κανόνι
περίτρομο πετᾶ.

Κι' ἔγώ, μωφὲ Σγαρούλο,
βλέπα θολὸ τὸν ἥλιο,
θολὸ καὶ τὸ φεγγάρι.

Καὶ τώρα ξαναχίζω
μαχαίρια νὰ τροχίζω
γιὰ τὸν φονᾶ τὸν Αρη.

Ἐλεγα πῶς Εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ τώρα
καὶ θὰ μᾶς διταμεύῃ μὲ τὰ πολλά της δόδα.
Ἐλεγα πῶς Εἰρήνης ήμέρα θ' ἀνατέλῃ
καὶ δὲν θὰ ξαναίδομε τὸν ούρανὸ σφοντόνι.

Ἐλεγα πῶς θὰ πάψῃ κι' ή κοσμοχαλασά
καὶ θὰ γενῆ δικαία κι' ή κάθε μοιρασμά,

καὶ πῶς δεσμοὶ στὸ μέλλον ἀδελφικῆς φιλίας
θὰ φέρουν τοὺς συμμάχους πρὸς γῆν ἐπαγγελίας.

Πλὴν τίποτ' ἀπὸ τοῦτα
δὲν ἔγινε, τοσοῦτα,
καὶ τώρ' ἀντὶ λαγοῦτα
νὰ παιξο καὶ βηλόι,
τὸ μοῖσαν μου μαδῶ,
καὶ σήμερα σὰν πρῶτα
πολέμους τραγουδῶ
μὲ φλογισμένα χνῶτα.

Μανιάδης Βουλγαρία
πάλιν σὰν Μανάς ἄγρια
ἐναντίον μας λυσσᾶ.

Κι' ἔγω μ' ὅλους πλήρης θάρρους
ὅρσε, λέω, στὸν Βουλγάρους,
ποὺ τοὺς ἔχομε χρυσά.

*Ορσε' στὸν Σαβώφ, ποῦ λέει πῶς τὰ πάντα θὰ σα-
[ρώσῃ,

ποῦ κι' οἱ Σέρβοι περὶ τούτου
λὲν πῶς ἔχασε τὸν νοῦ του,
καὶ τὸν πόλεμο τὸν θέλει μόνο γιὰ νὰ σαβουρώσῃ.

*Ορσε' στὸν Θεοδωρώφ
καὶ στὸν Ρέτσο τὸν Πετρώφ,
ποὺχει τόσο νταΐλκι.

Καὶ, καθὼς παραληρεῖ,
βῆμα δὲν ὑποχωρεῖ
δίχως τὴν Θεσσαλονίκη.

*Ορσε' στὸν Γενναδιέφ,
δρσε καὶ στὸν Μαλινώφ,
δρσε σ' ὅλους τοὺς εἰς ἑφ,
δρσε σ' ὅλους τοὺς εἰς ὀψ.

Τ.

Φ.—Ἐκείνον τὸν ἄγνωνα, τὸν ὄντως λεόνη,
οἱ Βούλγαροι τὸν κάνουν ἄγνωνα μαράρον.

Νέον πολέμου μένος,
καὶ πάνοπλον τὸ γένος
δρθόνεται καὶ πάλιν
πρὸς μάτιν νέαν πάλην.

*Ἐμπρός... σὰν τῆς Βιργάμης
τὸ δάσος προχωρείτε...

στοῦ γένους τὰς δυνάμεις,
στὸ φρόνημα θαρρείτε.

*Ἐμπρός... μ' ἑφ' ὅπλου λόγγην, Πατρίδα, ἁναστάσου,
καὶ πάνοπλος μὴν παύεις στὸν κόσμο νὰ κηρύστῃς
πῶς δὲν θὰ πᾶν χαμένα τὰ δικαιώματα σου...
τοὺς κι' ὁ Βασιλῆς μας, τῷπε κι' ὁ Κυβερνήτης.

Μὲ νέον ἐγερτήριον
ξυντῶ τοὺς στρατιώτας,
καὶ σὲ συλλαλητήριον
καλῶ τοὺς Ἡπειρώτας.

Μὲ σπιθόβολη ματιὰ
ξαναβρόντα, δόλῳ Σοῦλι,
καὶ στὴν Τουρκαρβαντήτᾳ
μὴν ξαναγενῆτε δούλοι.

*Η κηδεμὸν τῶν Αλβανῶν φοβέραις τσαμπουνᾶ,
αὐτὴ ποὺ δὲν ἔνικας ποτὲ καὶ πουθενά.
Ἐπῆγε στὸν Αβησσουνόντζη ἔκει τὴν ἐσιγύρισαν
καὶ δίχως ἀμελέτητα πολλοὶ φρατέλοι γύρισαν.

*Πήγαν στὴν Τριπολίτιδα,
στὴν Κυρηναϊκή,
καὶ γαστρονετερίτιδα
ἔπαθνε κι' ἔκει.

Καὶ μόλις πρὸς τὰ μέσα πᾶν δρομοῦν οἱ Βεδουΐνοι
καὶ τῶν φρατέλων μας ταῦτη τὰ κάνουν τελατίνι.

*Ομως γιὰ νὰ ξεθυμάνω
τρέχω καὶ στὸν Τζουλιάνο,
τρέχω καὶ στὸν Τζιολίτι,
καὶ τοὺς χάνω μὲς στὴ μόνη
παληοκάλτους Αρβανίτη.

Τῆς Ρώμης δ Μαρκήσιος σ' αὐτὴ τῇ φασαρία
τῆς Ρώμης ὄντερεται τὴν κοσμοκρατορία,
μὰ λέγω πρὸς αὐτὸν κι' ἔγω, τῶν Αθηνῶν δ Κόμης:
φουρούνα στὰ μπατζάκια σου, Μαρκήσιε τῆς Ρώμης.

*Ἐσκοτώθη μὲς στὴν Πόλι οι διαβότης Βεζύρης,
δ Νεότουρκος φιλέλλην, δ Σεφέκτ δ κακομοίρης.
Κείμα, πούντε τόσο πόδι στὴν εὐγενικὴ καρδιά του
νὰ ξαπλώσῃ κι' ἔδω πέρα
τὴν ἀριδὴ του μιά' μέρα,
καὶ νὰ πίνη τὸν καφέ του δωρεάντε στὸν Ζαχαράτου.

*Στὴν Τουρκὰ μεγάλη μπόρα...
τι θὰ γίνη; τι θὰ κάμη
δίχως τὸν Σεφέκτ τὸν βλάμη;

Μὰ κι' ἔγω τὸν κλαίω τώρα...
πάει τοὺς Σεφέκτ τὸ φέσι...
Θεὶς σ' χωρέστο, Θεὶς σ' χωρέσοι.